

Arraroak 25, matxista
indarkeriaren kontrako
eguna
25 de noviembre, día
contra la violencia
machista
25 de noviembre, día
contra la violencia
masclista
25 de noviembre día
contra la violencia
machista

www.cgt.es

En la nostra societat, patriarcal i capitalista, les dones sofrim violència diàriament. Existeix una violència estructural contra les dones malgrat tots els avenços i malgrat la "igualtat" pretesa que "gaudim" de dones i homes. La seva expressió més ferotge, encara que no l'única, és la mort. En aquest país continuen morint una mitjana de 70 dones a l'any. Qüestionar el patriarcat és una responsabilitat de tots i totes.

La llei orgànica 1/2004 de 28 de novembre, de Mesures de Protecció Integral contra la Violència de Gènere, va sorgir com a mesura desesperada davant una situació d'emergència. Pretenia acabar amb la violència contra les dones, encara que des d'un plantejament proteccionista i assistencialista. Farà ja 4 anys que es va aprovar, moment en què ja desconfiàvem del paper de l'Estat de Dret com a agent regulador de les nostres llibertats, ja que exigia, a canvi de drets, el condicionament a regles innegociables.

Després d'aquests anys podem afirmar que poques coses han canviat. En el general, el fet que la dona hagi guanyat espai en l'àmbit públic no ha esquerdat el model: societat heteronormativa i nuclifamiliar jeràrquica, amb una estructura econòmica capitalista que atorga valor només a l'esfera pública; mentre aquesta es troba sustentada per la funció domèstica i el treball i/o feina de cures que continuen portant a terme les dones. En la gran majoria dels casos de forma gratuïta i invisible.

Des de la CGT veiem necessària una crítica a la situació que continuem vivint les dones, provocada per la desigualtat i la discriminació estructural per motius de gènere, que la llei integral contra la violència masclista no ha vingut a solucionar en aquells casos en els quals es manifesta de manera més cruel.

Volem enunciar i denunciar les principals dificultats amb la que es troben les dones que sol·liciten protecció davant les agressions masclistes en l'àmbit familiar. Són les següents:

- ❖ **Falta d'autonomia de les dones**, que es veuen embolicades en moltes ocasions en una voràgine administrativa que decideix continuament per elles, no sent escoltades ni podent prendre decisions pròpies, estant dissenyat l'itinerari independentment de la seva voluntat i de les seves especials circumstàncies.
- ❖ **Les dones immigrants sense papers** compten amb la gran amenaça de la Instrucció 14/2005 de la Secretaria d'Estat de Seguretat del Ministeri de l'Interior. Amb l'amenaça sempre present de l'expulsió, en el cas de que les que no tinguim permisos, mentre les que compten amb una autorització de residència, o de residència i treball, es troben amb les traves de la Llei d'Estrangeria, que sempre s'anteposa a la Llei Integral contra la Violència. Comprovem, així mateix, com l'administració prima com a bé jurídic la situació administrativa de la dona immigrant, i no la vida i la integritat física i psíquica de la dona.
- ❖ **Grans diferències a nivell geogràfic**, ja que l'aplicació del suport social recollit per la llei com un dret depèn en gran manera de les administracions locals, provocant grans diferències a nivell geogràfic. Supeditats a les decisions polítiques del territori, existeixen autonomies on els recursos són més aviat escassos, faltant una homologació real en els serveis d'atenció tal com estableix la llei.
- ❖ **Dificultat d'exercir els drets laborals** recollits en la Llei 1/2004, al seu capítol 2. És a dir, els canvis d'horaris, canvis de centre de treball, les absències i les faltes de puntualitat justificades, etc. a causa de la precarietat laboral de les afectades (ocupacions precàries, mitges jornades, economia submergida) sent la conseqüència més freqüent l'acomiadament.

- ❖ **Ajuts econòmics d'autèntica misèria**, les destinades a les dones que sofreixen violència i no aconseguen treballar remuneradament. La Renda Activa d'Inserció i Ajuda al pagament únic, aplicable en el primer cas és de 407 euros, any 2008. I quan parlem de les segones els requisits per al seu cobrament són molt restrictius.
- ❖ **Respecte a les Cases d'Acollida**, la llei recull l'adaptació de les actuals per convertir-se en centres de recuperació integral, que garanteixin teràpia psicològica, seguiment legal, suport social i educatiu; però la realitat és bé diferent. En el funcionament i coordinació d'aquest recurs hi ha una gran dispersió i diversitat. No hi ha un criteri comú i consensuat que garanteixi la qualitat i eficàcia del servei. Moltes cases d'acollida ofereixen la seva gestió a empreses de serveis que contracten professionals sense experiència, amb unes condicions de treball inestables i mal remunerades. Moltes són gestionades per associacions de dones de caràcter conservador, assistencial i religiós, desvirtuant-se en massa ocasions el paper que han d'exercir.
- ❖ **Repercussió de la violència patriarcal** a la resta de la família, no només a les dones, sent especialment vulnerables les i els menors, sense comptar amb una protecció efectiva davant la situació que viuen.
- ❖ **Incompliment de la disposició** respecte a implantar l'assignatura obligatòria "Educació per a la igualtat i contra la violència de gènere", que figura en la llei que denunciem. No solament no s'ha creat, sinó que no es destina ni un sol euro en l'educació igualitària, una educació que promogui l'autonomia de les dones en el plànol personal, laboral i econòmic, buscant la distribució de rols, públics i privats. També és urgent i necessari abordar l'educació amorosa i sexual, analitzant com construïm els vincles amorosos.

La realitat, per tant, ens mostra que la tasca legislativa, amb ser important, no és suficient per resoldre els problemes que ens assetgen. Continuen sent habituals les situacions que afecten a dones que han sofert violència en l'àmbit domèstic, trobant-se desprotegides i sense recursos, malgrat les responsabilitats familiars que han d'afrontar i que acaben veient-se embocades inevitablement a sofrir penúries personals i l'exclusió social.

Per a nosaltres, les dones que conformem la CGT, parlar d'eradicar la violència contra les dones, suposaria la deconstrucció de tot un imaginari simbòlic que conforma la realitat desigual en la vivim.

Aquesta tasca correspon a tots i a totes les que pertanyem a la societat. No podem pensar a delegar tota la responsabilitat i les atribucions en un Estat patriarcal i capitalista.

D'una banda, les nostres estratègies de lluita, d'autoorganització i autodeterminació com a dones, no poden ser obviades per les institucions. Volem ser dones lliures, fortes, autònomes, que usin totes les seves capacitats per defensar-se, reivindicant l'autodefensa feminista sense esperar que vingui a salvar-nos l'Estat, que perpetua i garanteix un sistema patriarcal.

I d'altra banda, **cal exigir-lo a aquest mateix Estat que no sol assumeixi els discursos dels moviments feministes, sinó que assumeixi els seus continguts. I que ho faci amb els suficients recursos i serietat.** Només d'aquesta manera es podrà dir sense mentir, que s'està actuant en la protecció i prevenció de la violència masculista.

Davant la violència masclista

Autodefensa Feminista !!

**Confederació General del Treball
Secretaria de la Dona**